

ÎNCHEIERE

02 noiembrie 2016

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele ședinței, judecătorul Iulia Sîrcu
Judecătorii Iurie Bejenaru, Mariana Pitic

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de către Vasile Placinta și reprezentantul acestuia, avocatul Filipp Druța, în cauza civilă la cererea de chemare în judecată a lui Vasile Placinta împotriva Societății pe acțiuni „Drum-11” cu privire la repararea prejudiciului material și moral, împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 19 mai 2016, prin care a fost admis apelul declarat de către Societatea pe acțiuni „Drum-11”, casată hotărârea Judecătoriei Cimișlia din 06 ianuarie 2016 și emisă o nouă hotărâre cu privire la respingerea acțiunii,

c o n s t a t ă:

La data de 25 septembrie 2015, Vasile Placinta a depus cerere de chemare în judecată împotriva SA „Drum-11” cu privire la repararea prejudiciului material și moral.

În motivarea acțiunii reclamantul a indicat că, la data de 21 mai 2001, între părțile și el a fost încheiat contractul individual de muncă și a fost emis ordinul de angajare nr. 12-k, prin care a fost angajat în calitate de tractorist.

Menționează că, conform documentelor contabile, nu i-a fost achitat salariul pentru lunile decembrie 2012, ianuarie – august 2013, octombrie-decembrie 2013, februarie-martie 2014, salariul mediu lunar constituind 3480,06 lei, în total de 45240,78 lei, precum și indemnizația de concediu în mărime de 5271,57 lei.

Sușține că, conform art. 330 din Codul muncii, părțile urmează să-i achite penalitatea în mărime de 0,1% din suma neachitată pentru fiecare zi de întârziere, care constituie 33582,59 lei.

Afirmă că, încălcările comise de către părțile au fost confirmate prin răspunsul Inspectoratului de Stat al Muncii nr. P-648/15 din 01 iunie 2015.

Invocă că, în perioada menționată, fiind încălcat art. 72 din Codul muncii, el a fost detașat să muncească la SRL „Ozun-Cons” cu mașina, care aparține părților.

Mai invocă că, reieșind din faptul că, pârâta nu recunoaște detașarea sa la SRL „Ozun-Cons” îi sunt afectate direct interesele patrimoniale.

Relevă că, în legătură cu neîndeplinirea de către pârâtă a obligațiilor sale, acesteia i-a fost înaintată cererea prealabilă din 11 august 2015, prin care a solicitat achitarea datoriei la salariu în sumă de 53992,41 lei, a penalității în sumă de 33582,59 lei și a sumei de 10500 lei, cu titlu de prejudiciu moral, însă cererea a fost lăsată fără răspuns.

Solicită încasarea de la pârâtă a salariului restant și a indemnizației de concediu în sumă totală de 53992,41 lei, a penalității în sumă de 33582,59 lei, a sumei de 10500 lei, cu titlu de prejudiciu moral și a cheltuielilor de judecată, precum și aplicarea măsurii de asigurare prin aplicarea sechestrului pe bunurile și sumele de bani ale pârâtei.

Prin hotărârea Judecătoriei Cimișlia din 06 ianuarie 2016 acțiunea a fost admisă parțial și au fost încasate de la SA „Drum-11” în beneficiul lui Vasile Placinta salariul pentru lunile decembrie 2012, ianuarie-august 2013, octombrie-decembrie 2013 și februarie-martie 2014 în sumă de 45240,78 lei, indemnizația de concediu în sumă de 5271,27 lei, penalitatea în sumă de 41573,59 lei, suma de 500 lei, cu titlu de prejudiciu moral și cheltuielile de asistență juridică în sumă de 2000 lei. În rest acțiunea a fost respinsă ca nefondată.

Prima instanță, încasând de la SA „Drum-11” în beneficiul lui Vasile Placinta salariul pentru lunile decembrie 2012, ianuarie-august 2013, octombrie-decembrie 2013 și februarie-martie 2014 în sumă de 45240,78 lei, a reținut că, nu a fost prezentată nici o probă, care ar confirma că, reclamantului i-a fost achitat salariul pe perioada indicată.

De asemenea, prima instanță, încasând de la SA „Drum-11” în beneficiul lui Vasile Placinta penalitatea în sumă de 41573,59 lei și suma de 500 lei, cu titlu de prejudiciu moral, și-a motivat concluzia prin aplicarea art. 329 alin. (1) și art. 330 alin.(2) din Codul muncii.

Prin încheierea Judecătoriei Cimișlia din 11 ianuarie 2016 a fost admisă cererea înaintată de către reprezentantul lui Vasile Placinta, avocatul Filipp Druță și a fost aplicat sechestrul pe bunurile și mijloacele bănești ale SA „Drum-11” în limitele valorii acțiunii în mărime de 92085,82 lei.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 19 mai 2016 a fost admis apelul declarat de către SA „Drum-11”, casată hotărârea primei instanțe și emisă o nouă hotărâre, prin care acțiunea a fost respinsă ca nefondată.

Instanța de apel și-a argumentat concluzia prin faptul că, intimatul a lipsit nemotivat de la serviciu în perioada menționată, motiv pentru care munca efectivă nu a fost executată de acesta, fapt confirmat prin tabelele de pontaj anexate la dosar (f.d.73-75) și prin răspunsul Inspectoratului de Stat al Muncii din 01 iunie 2015 (f.d.10).

De asemenea, instanța de apel a mai reținut că, intimatul nu a prezentat un ordin al angajatorului cu privire la detașarea sa la o altă întreprindere. Or, în cazul admiterii acțiunii s-ar crea premisele, în care intimatul va avea dubla încasare a salariului.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 19 mai 2016 a fost admis recursul declarat de către SA „Drum-11”, casată integral încheierea primei instanțe și soluționată prin decizie problema în fond cu respingerea cererii lui Vasile Placinta cu privire la asigurarea executării hotărârii.

La data de 05 august 2016, Vasile Placinta și reprezentantul acestuia, avocatul Filipp Druța au declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei instanței de apel și menținerea hotărârii primei instanțe, cu încasarea suplimentară de la intimată în beneficiul recurentului a sumei de 7234,99 lei, cu titlu de prejudiciu cauzat prin reținerea plății salariului în perioada 07 ianuarie 2016-19 mai 2016 și a cheltuielilor de asistență juridică în sumă de 800 lei pentru instanța de apel.

În motivarea recursului au indicat că, decizia instanței de apel este ilegală și neîntemeiată, deoarece instanța de apel a dat o apreciere arbitrară probelor, care au dus la soluționarea incorectă a cauzei.

Menționează că, la materialele dosarului au fost anexate probe, prin care se confirmă că, intimata în principiu recunoaște acțiunea, însă nu este de acord cu sumele reclamate.

Susțin că, la actele cauzei a fost anexat un calcul estimativ efectuat de către angajator, conform căruia intimata este de acord să achite suma de 20238,27 lei.

Afirmă că, intimata a recunoscut pretenția în quantum de 20238,27 lei, iar în confirmare cu art. 131 alin. (4) CPC, dacă o parte recunoaște în ședință de judecată sau în cadrul îndeplinirii delegației judiciare faptele pe care cealaltă parte își întemeiază pretențiile sau obiecțiile, aceasta din urmă este degrevată de obligația dovedirii lor.

Relevă că, instanța de apel a ignorat prevederile art. 130 alin. (3) și (4) CPC.

Mai relevă că, instanța de apel, arbitrar și contrar probelor din dosar, s-a referit la posibilul ordin de detașare a salariatului, invocând faptul posibilității salarizării de unitatea, la care a lucrat, fapt ce nu corespunde realității și nu a fost probat de către părți, iar recurentul, în pofida faptului că, nu cunoștea care sunt raporturile reale între SRL „Ozun-Cons” și SA „Drum-11”, a presupus eronat că a fost detașat, însă instanța nu poate să-și întemeieze o hotărâre pe presupuneri.

Invocă că, prin contractele anexate la materialele dosarului și prin certificatul eliberat recurentului SRL „Ozun-Cons” a confirmat faptul că, a avut relații contractuale cu SA „Drum-11” și nu cu recurentul.

Menționează că, instanța de apel urma să țină cont de faptul că, SRL „Ozun-Cons” nu a fost atrasă în proces și s-a pronunțat ilegal referitor la drepturile și obligațiile persoanelor neatruse în proces.

Susțin că, instanța de apel a aplicat eronat normele de drept material și, anume, nu a aplicat legea care trebuia aplicată – art. 10 alin. (2) lit. d) și h) din Codul muncii.

Prin referința depusă la data de 06 octombrie 2016 SA „Drum-11” a solicitat declararea recursului ca inadmisibil.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau deciziei integrale.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursul a fost declarat în termen, or, din materialele cauzei rezultă că, reprezentantul recurentului, avocatul Filipp Druța a luat cunoștință de decizia instanței de apel la data de 14 iunie 2016 (f. d. 170), iar la data de 05 august 2016, recurentul și reprezentantul acestuia au depus cerere de recurs (f. d. 191).

Examinând temeiurile recursului în raport cu materialele cauzei civile, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursul este inadmisibil din următoarele motive.

În conformitate cu art. 432 din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

- a) pricina a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;
- b) pricina a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;
- c) în judecarea pricinii au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;
- d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;
- e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;
- f) hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

Săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Temeiurile prevăzute la alin. (3) se iau în considerare de către instanță din oficiu și în toate cazurile.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4);

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursul declarat de către Vasile Placinta și reprezentantul acestuia, avocatul Filipp Druța nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Prin urmare, argumentele invocate în recurs nu denotă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural de către instanța de apel, respectiv, nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se numai legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție menționează și faptul că, procedura admisibilității constă în verificarea faptului dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Totodată, completul Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție relevă că, conform jurisprudenței CEDO, recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Purcell contra Irlandei, 16 aprilie 1991), pe când în recursul declarat de către Vasile Placinta și reprezentantul acestuia, avocatul Filipp Druța, asemenea aspecte nu se regăsesc.

Astfel, din considerentele menționate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de către Vasile Placinta și reprezentantul acestuia, avocatul Filipp Druța ca inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 269-270, 431 alin. (2), 433 lit. a), art. 440 alin. (1) CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e:

Recursul lui Vasile Placinta și al reprezentantului acestuia, avocatul Filipp Druța se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul
Judecătorii

Iulia Sîrcu

Iurie Bejenaru

Mariana Pitic